

Arrest

nr. 347 879 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die loco advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2025 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Bij arrest van 5 maart 2026 met nr. 342 414 werd het beroep verworpen dat verzoeker had ingediend tegen de in punt 1.1. vermelde bijlage 13septies. Aan de grondslag van dit arrest lag een beschikking die stelde dat het beroep onontvankelijk voorkomt bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang omdat de verzoekende partij op 11 december 2025 werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst. Het bestreden bevel heeft derhalve volledige uitvoering gekregen zo stelde de beschikking. Vermits geen verzoek tot horen werd ingediend met betrekking tot voormelde beschikking werd het voormelde arrest uitgevaardigd.

1.3. Op 11 juni 2029 legde verweerder tevens een inreisverbod voor 2 jaar op.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Ninove op 11.06.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [M.]

voornaam : [A.S.A.R.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27.04.2016 en 07.07.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. (PV opgemaakt door Toezicht op de Sociale Wetten)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

"Schending art. 62, 74/11 en 74/13 Verblijfswet.

Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen.

Schending van de formele en materiële motivering.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Hij betoogt als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid Verblijfswet.

Er wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd omdat

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De motivering stelt dan verder:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27.04.2016 en 07.07.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen beroepskaart/ geen arbeidskaart of single permit. (PV opgemaakt door Toezicht op de Sociale Wetten.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Eerste onderdeel,

1.

Het opleggen van een inreisverbod wordt voorzien in artikel 74/11 van de Verblijfwet.

Dit wetsartikel stelt in het § 1, eerste en tweede lid volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Verblijfwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

2.

Artikel 74/11 §1 tweede alinea verblijfwet bepaalt dat zo "1°" en "2°" van dat artikel van toepassing zijn, het gaat om een maximumtermijn van drie jaar.

Er kan dus een inreisverbod van 1 tot 3 jaar worden opgelegd.

Uit de Parlementaire Voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Er kan een inreisverbod van minder dan drie of zelfs minder dan twee jaar gegeven worden.

3.

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor twee jaar.

Er wordt geheel niet gemotiveerd waarom er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd of hoe dit proportioneel zou zijn met de voorgaande van verzoeker.

Verwerende partij kon ook een inreisverbod van één jaar opleggen.

4.

De beslissing houdt verder op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoeker zijn privéleven in België heeft.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Echter heeft verzoeker wel degelijk een uitgebreid privéleven in België, hij woonde de afgelopen 10 jaar op Belgisch grondgebied, heeft steeds gewerkt wanneer kon, ...

Verwerende partij gaat hier geheel aan voorbij.

Het privéleven van verzoeker wel degelijk onder artikel 8 EVRM, het is niet proportioneel dat hij 2 jaar niet zou kunnen terugkeren naar Belgisch grondgebied.

Hij verblijft inmiddels sinds 2015 op Belgisch grondgebied.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker nog het volgende:

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/ België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

Verzoeker heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen en is nooit aanraking gekomen met politie of justitie.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker inmiddels meer dan 10 jaar in België verblijft hier verblijft.

Deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

1.

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist.

In de bestreden beslissing komt het woord "proportionaliteit" zelfs niet voor. De beslissing wordt niet door een afdoende motivering ondersteund.

2.

De beslissing houdt verder op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoeker zijn privéleven in België heeft.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker.

Hij wenst er wederom op te wijzen dat hij zich al meer dan 10 jaar op Belgisch grondgebied bevindt.

Het privéleven dat verzoeker de afgelopen 10 jaar heeft opgebouwd valt wel degelijk onder artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling heeft immers betrekking op een terugkeerbesluit, wat de bestreden beslissing niet is. Het middel is eveneens onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker laat immers na concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de voormelde bepalingen schendt.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In elk van beide gevallen rust op verweerder de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872), dit voor maximum drie jaar.

Verweerder legde in casu een inreisverbod van twee jaar op en dus betreft het niet de maximumtermijn van drie jaar die overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan worden opgelegd in het geval van de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht vereist niet dat verweerder moet motiveren waarom hij geen inreisverbod voor een lagere termijn oplegt. Dit blijkt uit de door verzoeker zelf aangehaalde arresten van de Raad van State van 18 december 2016.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder wel om in het bestreden inreisverbod tot uiting te laten komen waarom hij dit verbod oplegt voor een bepaalde termijn. Bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod moet overeenkomstig de voormelde bepaling rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

De bestreden beslissing bevat in casu duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod, twee jaar, waarbij verweerder ingaat op de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Tevens heeft verweerder een proportionaliteitsafweging gemaakt (cf. infra). Verzoeker kan in zijn verzoekschrift betreffende dit alles bezwaarlijk het tegenovergestelde voorhouden.

Verzoeker toont voorts niet aan dat hij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven. Dit wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoeker ontkent de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat er geen sprake is van een gezinsleven in België of van minderjarige kinderen die alhier verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing worden de elementen die verzoekers zaak kenmerken opgelijst en afgewogen tegenover het belang van immigratiecontrole en de bescherming van economische en sociale belangen, waarna kan worden gelezen dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar *“proportioneel”* is. Dit getuigt van een proportionaliteitsafweging tussen verzoekers belangen en die van de staat. Verzoeker toont niet aan dat ze niet deugdelijk is door op te werpen dat het woord *“proportionaliteit”* niet voorkomt in de bestreden beslissing.

2.6. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder geen rekening heeft gehouden met en geen afweging heeft gemaakt inzake zijn privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

2.7. Wie zich beroept op een schending van zijn privéleven, moet in de eerste plaats aantonen dat hij een beschermenswaardig privéleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker concretiseert dit niet. Hij blijft steken in een algemeen theoretisch betoog over voormelde verdragsbepaling en komt niet verder dan erop te wijzen dat hij al tien jaar in België verblijft, dat hij hier woonde en steeds gewerkt heeft wanneer het kon. Hij concretiseert dit echter niet verder.

2.8. Vermits geen beschermenswaardig privéleven wordt aangetoond, wordt ook niet aangetoond dat de bestreden beslissing hierop een disproportionele inbreuk pleegt.

2.9. In het geval van een illegaal verblijf, zoals in casu, zal alleszins enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld voor wat betreft het privéleven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont met zijn beknopt betoog niet in concreto aan dat zijn situatie zodanig uitzonderlijke omstandigheden vertoont dat het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar een disproportionele inbreuk maakt op artikel 8 van het EVRM. Het blijkt ook niet uit het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker het Rijk is binnengekomen in 2015 en dat hij meervoudige verzoeken om internationale bescherming ingediend heeft alsook aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij hebben tot niets geleid, verzoeker verblijft zeker sedert 2018 op volstrekt illegale wijze in het Rijk en hij kreeg meerdere malen bevel om het grondgebied te verlaten.

2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet en verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek dat in de bestreden beslissing geen afweging wordt gemaakt inzake zijn privéleven.

2.11. Verzoeker gaat voorts niet in op de afwegingen die in de bestreden beslissing figureren over de omstandigheden die zijn zaak kenmerken. Hij toont dus niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat verweerder een inreisverbod van twee jaar oplegt als hij vaststelt dat verzoeker aan de slag was zonder de vereiste machtiging, wat ingaat tegen de economische en sociale belangen van België, verzoeker geen gezinsleven heeft, geen minderjarige kinderen en geen medische problemen, daar waar hij overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor drie jaar kon opleggen.

2.12. Dat verzoeker zich als een voorbeeldige burger heeft gedragen en nooit in aanraking is gekomen met de politie maakt niet dat de bestreden beslissing als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd. Dit betoog wordt trouwens ontkracht door het feit dat verzoeker aan de slag was zonder de nodige vergunningen, wat hij niet betwist, en blijkens het administratief dossier op 11 juni 2025 door de politie werd betrappt op illegaal verblijf.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA